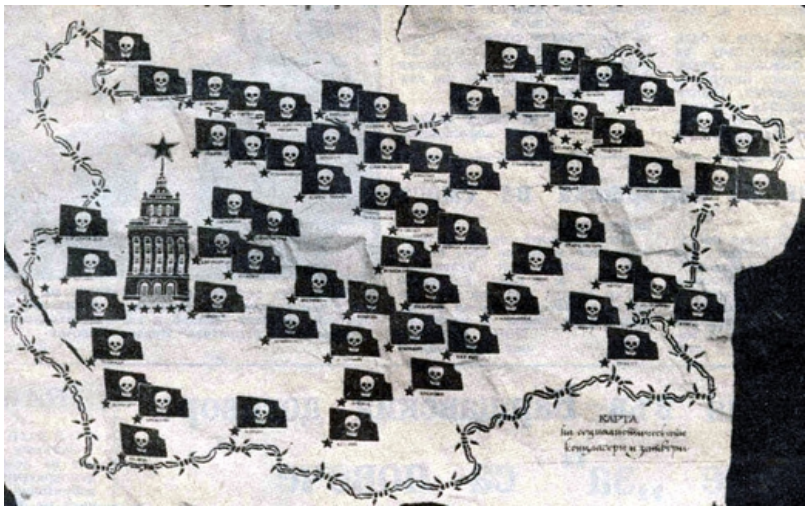
09.09.2025 г. / 07:48:00

Истинската история

Девети септември 1944г. е една от най-черните дати в нашата история

След комунистическия преврат от 09.09.1944г. гръбнакът на българския народ беше пречупен. Бяха избити десетки хиляди млади български родолюбци (много от които дори още гимназисти), интелктуалци, духовници, студенти, офицери и заможни българи. Зверствата започват още в първите дни след окупацията на България от червената армия.

Ето само някои документирани, подкрепени от свидетелства и разследвани примера : - На 15.09.1944 г. край село Козаревец, в гористата местност Мешето започват да пристигат камиони пълни с арестувани хора. Според свидетелства на хора от селото арестантите са били пребивани до смърт с колове и мотики, след което са били заравяни, като някои от хората все още стенели и са били живи преди да ги заринат. Това продължава близо месец и местните жители казват, че вечерта мястото се огласяло от зверски викове и стенания. След ексхумацията на масовия гроб след 1989 г. биват открити 274 трупа на учители, богати селяни, адвокати, лекари, свещеници и търговци от Велико Търново, Горна Оряховица и околните села, които се смятали за безследно изчезнали през 1944г. **В мазето на училището в град**

Оряхово комунистическите изверги изклали около 200 ученика членове на Съюза на Българските национални легиони. В местността Бутово край Враца са разстреляни 120 легионера. Край Веслец червените касапи избиват 105 човека по най – зверски начин, като телата им са били насичани с брадви. Край Бяла Слатина са убити водача на националните легиони в града и още 32 негови съратници. Това е една малка част от известните и документирани масови убийства извършени от комунистите. Съюзът ''Истина'' разполага с документи и свидетелства за около 25 000 избити само за периода 1944 – 1945 г. . Официалната цифра посочена по – късно и от българското правителство е около **138 000** жертви и най – вероятно е занижена. Но дори и този брой за население от около 7 000 000 означава само едно – геноцид. И за този геноцид няма и един наказан. Освен преките физически жертви имаше и стотици хиляди други българи, които бяха интернирани или натикани в 86-те комунистически концлагера или изгонени от България.

Документите сочат цифра от 250 000 репресирани. В последствие много от тези хора умряха с разбита психика, в мизерия и глад, а техните деца и внуци бяха гонени и тормозени от същите комунисти. **Земята и собствеността на българина му бяха отнети, а с това и основата на неговата гордост и независимост (нещо което дори турците не са направили)**. Народът ни бе ограбен и принуден да краде за да живее нормално. Най – мързеливата, некадърна и необразована паплач наред с криминалните елементи станаха първи комунисти. В редиците на червените терористи се вливат стотици рецидивисти, освободени от затворите след 09.1944 г. Паралелно с това в съседна „братска” комунистическа Югославия тече кампания за обезбългаряване на Македония и Западните покрайнини. Избити са около 32 000 Българи, защото не са искали да се

пишат македонци. Още около 121 000 са хвърлени в сръбските концлагери, а 180 000 са принудени да емигрират.По - надолу ще споменем имената на някои от извергите издевателствали над нашия народ. Те са били ключови фигури в управлението. Много от тях са бащи и роднини на новите ни феодали:

- **Тодор Живков (майка му е влашката циганка Маруца)**. Преди 09. 1944 г. е бил **криминален затворник и агент на полицията**. След комунистическия преврат става ръководител на “ударна” група, избивала и ограбвала Българи;

- **Бачи Зеев** (руски евреин, резидент на НКВД изпратен след 1944г. от Берия, ръководител на следствието към ДС, невероятен изверг, един от най-големите палачи на нашия народ);

- **Израел Зееви** (евреин, следовател в МВР след 09.09.1944 г., член на БКП, палач и касапин на хора, измъчвал и убивал арестантите с особена жестокост и садизъм, виновен за смъртта на стотици хора);

- проф. **Нико Яхиел** (евреин, член на БКП, комунистически палач, съветник на "другаря" Тодор Живков близо 30 години, посветен във всички тайни дела на бившия "първи". След 1990 г. издава книга срещу тоталитарния режим ("ветропоказател" от висша категория). Агент на ЦРУ и "Мосад". В момента живее в Израел с $ 2000 пенсия и си пише мемоарите);

- **полковник Валери Тажер** (евреин, комунистически палач, съветник на Тодор Живков);

- Жак Натан Примо (евреин, активен участник в масовите убийства след 09.1944, след това член на ЦК на БКП и съветник на Живков);

- Нансен Бехар (евреин,член на ЦК, бил е съветник на Тодор Живков, сега депутат);

- **Рубен Аврамов Леви** (евреин; **специална личност от висшия комунистически ешалон; историк, фактически идеолог на марксизма в България;** директор на обединената школа на Коминтерна в Москва (1941-1943 г.); секретар на ЦК на БКП (1950 г.); председател на Комитета за наука, изкуство и култура и министър на културата в България (1952-1957 г.); идеен водач на комунистическите палачи);

- **Алберт Коен** (евреин, бил е партизанин-терорист, член на БКП; сега е белетрист съчинител на "еврейска култура");

- Алберт Бенбасат (**„**историк”, фалшификатор на българската история, зав. Отдел "'музеи" в Министерството на културата в правителството на Иван Костов (2000 г.); един от хората, опитали се да ликвидират Националния исторически музей в София, участва в организационни комитети за провеждане на конгреси по тракология; съчинител на "еврейска култура", работи за "Шалом" и "Бнай Брит");

- **Леон Соломонов Асланов** (евреин, роден в гр. Варна; завършил Висшата партийна школа (1954 г.); член на БКП; специализирал в Москва (1960 - 1961 г.); кандидат на историческите науки (1959 г.); доцент във Висшата партийна школа; историк - фалшификатор на българската история);

- **Георги Давидов** – (евреин, началник на благоевградската ДС (1948 г.). Един от палачите на българския народ след 1944 г.);

- **Анжел Вагенщайн** (евреин, бил е партизанин-терорист, ръководител на бойна група, палач на Българския народ след 09.09.1944., депутат, агент на ДС и Мосад);

- **Борис Велчев** (евреин, бил е началник на комисията към ЦК на БКП контролирала 86-те концлагера в България, роднина на сегашния главен прокурор и на Милен Велчев);

- Генерал Мирчо Спасов (паталогичен садист, собственоръчно избил стотици Българи в комунистическите лагери. Дори Живков се е страхувал от него. Синът му е съпруг на печално известната Веска Меджедиева, заедно с която извършиха огромни кражби и бяха реабилитирани от Станишев);

- **Майор Стефан Китов** (комунистически палач, началник на концлагера „Персин” в Белене, където са хранели прасетата с труповете на избитите);

- **Капитан Остап Гершанов** (евреин, бил е последователно комендант на комунистическите концлагери ''Джерман'', ''Богданов дол'' и ''Куциян''. Масов убиец на Българи. Обичал е да пребива жертвите си до смърт с дървена тояга. Особенно мразел някой да го гледа в очите. Един от концлагеристите веднъж прави тази грешка и бива зверски пребит. Като по чудо човека оживява, но със счупен гръбнак, като е можел да се предвижва с неимоверни усилия, лазейки по корем. Гершанов го е наричал „жаба” и го е карал да се мъкне непрекъснато с него, говорел му е поучително, ритайки го непрекъснато през устата, за назидание на другите. Нещастникът умира в адски мъки след около година. Представете си каква гледка е била тази „човешка жаба” с непрекъснато разпрана уста. **ТОЗИ ОБРАЗ Е СИМВОЛ НА ЦЯЛОТО НИ ОСЪКАТЕНО ОТ КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ИЗВЕРГИ ОБЩЕСТВО**.

ТОЙ Е И ОБВИНЕНИЕ КЪМ ВСИЧКИ, КОИТО СА ЗАБРАВИЛИ ИСТОРИЯТА СИ, ГОРДИЯ ДУХ НА СВОИТЕ ДЕДИ И СА ПРЕКЛОНИЛИ ГЛАВА ПРЕД СЪЩИТЕ ТЕЗИ ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ ГЛОБАЛНИ ЮДОБОЛШЕВИКИ.

Предоставяме на вниманието ви откровения разказ на един от помощниците на ***Лев Главинчев - "виден" комунистически ЕВРЕЙСКИ ПАЛАЧ НА БЪЛГАРИТЕ****.* ***Спомените обрисуват случващото се в България през първите седмици след 9 септември 1944г.*** *Неговите думи са достатъчно красноречиви и не изискват допълнителен коментар.*

„… В началото арестувахме само офицери, министри, бивши управници, търговци – изобщо богати хора. Министър на МВР беше Антон Югов, **партизаните станаха началници, политзатворниците – също, а криминалните станахме обикновени „гвардейци“**. Главният щаб на „гвардията“ бе хотел „Славянска беседа“ – бивш щаб на германските войски. **Аз бях пряко подчинен на Лев Главинчев, един от най-жестоките убийци по онова време**. Отделът, ръководен от него, беше от 29 души, които се разделяха на групи от двама или трима, като при акция за арестуване вземаха и войници от дадените за охрана на военното министерство. Освен със „Славянска беседа“ „гвардията“ разполагаше и с „Дома на слепите“, затвора, ареста на Съдебната палата, сградата на „Московска“ № 5, както и някои други сгради, една от които на улица „Княз Александър I“ – по-късно тя стана банка.

Още на 9 септември към обяд докараха двама от регентите – принц Кирил и генерал Михов. Докараха ги лека кола, а ги откараха към затвора с жандармерийски черен автобус с дълги седалки от стена до стена. Пак **в „Славянска беседа“ доведоха генерал Петър Цанков, началник на Школата**

за запасни офицери (ШЗО). Наши „гвардейци“ го убиха с чук в главата и хвърлиха трупа му от петия етаж – уж се е самоубил. Бяха убити и други хора, имената не им помня, а и никой не ми ги е казвал. „Гвардейците“ ходехме на различни адреси, арестувахме хора, ала **имаше случаи, ако в къщата, дето извършвахме ареста, нямаше други и ако беше вечер, да убиваме арестуваните още там. Убиването ставаше с чук или заколване с права лопата**.

Още на втория ден се отвратих от себе си. Като се върнехме в „Славянска беседа“, където спяхме, пиехме ракия, вино, коняк и се напивахме; но **страшните картини от убийствата, извършени от нас, не изчезваха**. **Не зная дотогава колко души съм убил – аз или общо нашата „ударна група“, ръководена от Лев Главинчев. Освен нашата имаше още десетина „ударни групи. Когато отивахме да арестуваме, правехме обиск намерехме ли ценни неща – злато, диаманти, украшения, пари, пълнехме първо джобовете; след това се правеше протокол за останалото, което не беше в нашите джобове. Арестуваният обикновено не протестираше. Но ако протестира, го убиваме**. Имаше такъв случай – човекът беше много богат, живееше на площад „Славейков“ и улица „Солунска“. От касата извадихме над 20 килограма злато, диаманти, златни часовници, пръстени, пари. Жена му започна да вика: „Грабители, разбойници!“. Главинчев я застреля, а след като видя, че човекът мълчи, свалил глава над гърдите, написа протокол, в който отбеляза, че е намерил 10 милиона лева, е те бяха много повече, и не вписа нищо друго, накара човека да го подпише и го застреля. После си напълнихме джобовете – кой колкото може да вземе. Главинчев сложи останалото в едно куфарче, а пък 10-те милиона отброи и постави в пакет, който даде на Коце Испанеца да ги предаде в Дирекцията на милицията. След това

заключихме апартамента и си излязохме. Едва късно вечерта са изнесли труповете.

Арестувахме хора навсякъде – в София, в Банкя, в Бояна, в провинцията. Може би от всеки 10 души убивахме по 6 или 7. Някъде през ноември 1944 г. ни пратиха на фронта **да арестуваме офицери** ...

"*Ето кой е Лев Главинчев:*

Македонски **евреин**, **член на БКП от 1941 година; полковник от ДС, криминален затворник преди септемврийския преврат, съден за убийство, комунистически касапин садист, избил със своята „ударна" партизанска група около 250 човека от софийската интелигенция веднага след 09.09.1944г.**

„Специалитета" му е бил счупване на черепа на жертвата с чук и заколване с права лопата. Главичев е избил собственоръчно десетки дейци на старото ВМРО; Виновен за смъртта на хиляди българи.

Пропагандира идеите на македонизма и на Балканската федерация. Посещава Скопие във връзка с въвеждане на така наречената културна автономия в Пиринско. Много хора са арестувани по поръчка на УДБА, като набелязаните са задържани и екстрадирани в Югославия. В съдебния процес против изтъкнати дейци на ВМРО през август 1946 г. в София, главният прокурорски свидетел е Лев Главинчев. Той е и човекът, който ръководи изравянето на костите на цар Борис III от Рилския манастир. Главинчев се познава лично с Георги Димитров, а Антон Югов е кум на първата му сватба. Арестува Райко Алексиев и го измъчва преди смъртта му. Твърди се, че лично е убил членовете на регентския съвет принц Кирил Преславски, професор Богдан Филов и генерал Никола Михов, както и професор Александър Станишев и десетки осъдени от Народния съд. Главинчев издава нареждане и за убийство на Димитър Талев. Лев Главинчев умира от рак на 20 август 1970 г. в страшни мъки. На погребението

му, неговият брат Павел Главинчев заявява: "Моят брат уби 226-ма македонски фашисти" *(разбирай български патриоти-активисти на крилото на Ванче Михайлов* - *б.р.).*"

Престъпленията и садизма в българските лагери на смъртта, заедно с още десетки съдби на концлагеристи са описани в обвинителния акт по Дело №4 от 1990 г. Събрани са доказателства и срещу вдъхновителя на насилията - Мирчо Спасов.

През 2002 г. Върховният съд прекратява делото заради изтекла давност. Осъдени за лагерите на смъртта няма.

Ето някои спомени на оцелели концлагеристи в България:

"- Трудовата група „Слънчев бряг“ (наречена така от оцелял по чудо лагерник - б. р.) край Ловеч: **работна норма на ден начукване и превозване на 15 вагонетки с камъни. Сутрин ставане в 5 ч., вечер се работи до 22,30. Придвижването от единия край на кариерата до другия става само тичешком. Независимо че някои са изтощени до смърт от носенето на камъни, а други бити до припадък**.
Дажбата храна за денонощие е самун хляб. Сутрин се полага по едно канче отвратително подобие на чай и 50 грама сирене, на обяд и вечер по малко вмирисана супа. Вода се пие от бурета, на дъното на които има тиня. Хората дъвчат трева и листа също като животните.
**Всеки новодошъл е посрещнат с 15 удара с гума, пръчка или тояга за аклиматизация. Полуживи хора са хвърляни да мрат при труповете. Ръководители и надзиратели си устройвали забава, като пускали измършавели до смърт лагерници на прасетата.
Може би най-жестокият от всички дни в концлагера е 19**

юли 1959 г. Тогава началниците на трудововъзпитателното общежитие (ТВО) слагат взривове на кариерата, дават по една цигара на двайсетина души и ги карат да запалят фитилите. Шнуровете обаче били много къси. Момчетата ги възпламенили, но не успели да избягат. Глави, крака, ръце и скали се разхвърчали навсякъде. След минути началникът на лагера заповядал на живите: „Какво гледате, събирайте мършата в газката.“"
Думите са твърде слаби, за да опишат садизма, извращенията и жестокостта в лагера на смъртта край Ловеч. Също както в Белене, Бобов дол...
Само през два концлагера в България - тези край Ловеч и с. Скравена, без съд и присъда за няколко години преминават хиляди хора, а стотици са убити.

Първите изселвания в България започват след преврата на 9 септември 1944 г. В лагерите са настанявани политически врагове, интелектуалци, но също и криминални престъпници. На 27 април 1949 г. е открито трудововъзпитателното общежитие (ТВО) в Белене, където се изпращат само политически неудобните. През 1953 г. лагерът е закрит. До събитията в Унгария през 1956 г. у нас въдворявания не е имало. След бунта в братската страна Политбюро нарежда ТВО-то в Белене да се възстанови. В изпълнение на взетото партийно решение същата година Народното събрание издава Указ № 468. Този документ е послужил като основание през следващите години да бъдат настанявани лагеристи без съд и присъда.

През 1959 г. в интервю пред чужди медии Тодор Живков уверява, че у нас няма трудови лагери. Тъй като това не е вярно, ЦК на БКП взема мигновено решение да закрие общежитието в Белене. Пуснати са 1257 души. Тогавашният вътрешен министър Георги Цанков спира освобождаването на

166 души. Той изготвя докладна записка, в която настоява МВР да вкарва хора в лагери по силата на Указ № 468. Политбюро възлага на Цанков да премести затворниците, но без писмена заповед. На практика се основава нов лагер край Ловеч, който е съществувал секретно.
От създаването му на 1 септември 1959 до закриването му на 23 април 1962 г. по официални данни оттам са минали 1501 души.

До закриване на лагерите се стига, когато през една зимна вечер на 1962 г. служители на Дирекцията на народната милиция арестуват в София Трайчо Сръбчето, беглец от трудовата група край Ловеч. Лагерникът разкрива покъртителни подробности за живота на кариерата, а като доказателство показва гнойните рани по тялото си. Образувано е следствено дело, което се докладва на ген. Капитанов, който оглавява отдел „Следствен“ на Държавна сигурност. Генералът действа дръзко. Той знае, че ако каже на тогавашния зам.-министър Мирчо Спасов, който лично отговоря за трудововъзпитателните общежития, за режима в тях и за въдворяването на хората, затворникът (или затворниците) ще бъдат убити, а истината за издевателствата - потулени. Капитанов заобикаля партийното величие Спасов и нарежда на заместника си да се извърши проверка. Лично той посещава в болницата Трайчо и го разпитва. Тайното разследване потвърждава сведенията. Докладът и доказателствата за извършваните престъпления в лагера край Ловеч стигат до ЦК на БКП и до самия Тодор Живков.

Политбюро пък взема решение да сформира комисия, оглавявана от Борис Велчев (член на Политбюро и чичо на бившия главен прокурор Борис Велчев), която да разследва какво е ставало в Ловеч. В продължените на месец хора от София са командировани в лагера, където един по един разпитват за режима и убийствата. На Капитанов и

заместника му им забранили да се занимават повече със случая. Живков е ужасен извращенията да не се разчуят. Комисията на Велчев запознава ръководството на държавата с резултатите от проверката, като обобщава, че „общо взето, всичко е вярно“. Докладът им е представен на заседание на Политбюро. Проверяващите установяват, че писмено решение за създаването на трудовата група няма, правилник за режима - също. Ръководството на МВР е било натоварено да създаде такава група, за да бъдат изолирани от обществото без съд и присъда престъпници и най-вече неудобни на властта. „Според нас извращение на законността и на социалистическия морал е целият режим, установен в общежитието“, пише в Протокол № 101 от 5 април 1962 г., който днес се пази в централния държавен архив. Там се споменава също, че има данни за извършвани убийства, което дори отговорници на лагера признават. Комисията предлага лагерите в Ловеч и Скравена да се закрият, тъй като „запазването им е неоправдано в навечерието на 22-рия конгрес на КПСС и Ноемврийския пленум на ЦК“.

Бог да се смили над душите на жертвите комунистическия антихристиянски терор!

Източници:

„История на БКП 1919-1989“, Никола Алтънков, издателство „Факел“.

„Генерал от МВР разкрива ужасите в лагерите на смъртта“ Ваня Георгиева

Протокол № 101 от 5 април 1962 г.

Дело №4 от 1990 г.

(Будители предупреждават, че самите източници често подвеждат към „алтернатива“, която е

***контролирана от същите богоборци иудеи (да си спомним написаното в техните протоколи: „теза-антитеза-синтеза*)*.*

ОЩЕ ПО ТЕМАТА:

Атентата в църквата Света Неделя

ЧУЖДАТА ВЛАСТ В БЪЛГАРИЯ

ПРОГРАМА ЗА ИЗТРЕБВАНЕ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

Театърът на антихриста

---

buditeli.info © 2017